

фликта помежду камаритѣ, както бѣ прѣзъ 1869. и 1884. год. Тя показваше явно своето лично прѣдпочитане къмъ Биконсфилда, но тя никога не третира Гладстона тъй, както нейниятъ чичо Вилхелмъ IV третира лорда Мелбурна, а когато Гладстонъ си подаде оставката, тя му даде графска титла“.

Нашата конституция е парламентарна. Съставителитѣ ѝ прокараха въ нея принципътъ на парламентаризма. Тѣ носиха въ себе си политическитѣ идеали на западната демокрация, бѣха обзети отъ „духа на врѣмето“. Излѣзли изъ срѣдата на народъ едва освободенъ отъ робство, ламтещъ за свобода и редъ, безъ съсловни дѣления, при сравнително демократично разпрѣдѣление на имотността му, тѣ наредиха основниятъ законъ на новосъздадената държава по начинъ най-модеренъ, искрено вѣрвайки, че той ще гарантира свободитѣ на народа, ще способствува за напредъка му. Ние, потомцитѣ на тази чиста и идеална политическа генерация, нека се поклонимъ и отдадемъ заслужената почитъ; но като съврѣменици на *дѣйствителния* политически животъ въ страната, ние не можемъ да се лъжемъ, да таимъ неджитѣ на държавното ни управление и съ горестъ на душата трѣбва да разкриемъ фалшивостта на една система на управление, която парадира съ кухи формули: конституция, парламентаризъмъ.

*
* * *

Ние, българитѣ, изкупуваме грѣховетѣ на своята политическа незрѣлостъ, както всичкитѣ народи.